

[Risgaard Knudsen.]

på at indføre et totalt forbud mod fiskeri på det åbne hav.

Med den tekniske udvikling, der er sket inden for fiskeriet i de senere år, kunne der imidlertid ikke være tvivl om, at en udvidelse af den bemyndigelse, som regeringen hidtil havde haft i saltvandsfiskerilovens § 24, måtte være påkrævet, og det var også baggrunden for, at vi her i tinget i sidste samling vedtog loven om internationale reguleringsforanstaltninger vedrørende fiskeri.

Sammenholder vi dernæst saltvandsfiskerilovens § 24 med § 1 i loven om internationale reguleringsforanstaltninger vedrørende fiskeri, vil vi se, at bemyndigelsen til at afslutte overenskomster med andre lande er udvidet til også at omfatte overenskomster, der endvidere tager sigte på forskrifter om begrænsning, kvotering af fangstmængde eller fangstindsats, men ikke overenskomster, der tager sigte på et totalt forbud mod fiskeri på det åbne hav. Et totalt forbud mod fiskeri på det åbne hav er efter min opfattelse i hvert fald langt mere vidtgående, end „begrænsning, kvotering af fangstmængde eller fangstindsats“ nogen sinde vil være.

Jeg kan derfor heller ikke afholde mig fra her til allersidst at gøre den bemærkning, at et eventuelt forbud mod fiskeri på det åbne hav vel derfor også må forudsætte en ændring af loven om internationale reguleringsforanstaltninger vedrørende fiskeri. Jeg skal ikke sige, at det er nødvendigt, det er ikke mig, der skal fortolke loven. Men under hensyn til det arbejde, jeg selv har deltaget i vedrørende denne lovgivning, så kan jeg på baggrund af den måde, hvorpå debatten er forløbet her i dag og ude omkring i befolkningen, ikke lade være at gøre denne bemærkning.

Forespørgeren (Kofoed): Jeg synes, debatten har været udmærket, og jeg synes også, den har bragt en del klarhed over visse ting. I mellemtiden er vi kommet frem til

det tidspunkt, da jeg kan spore en vis utålmodighed hos medlemmerne, så jeg skal ikke fordybe mig i mange indgående svar til de forskellige.

Må jeg starte med det sidste. Det ærede medlem hr. Risgaard Knudsen kom med en udmærket udredning og forklaring på sit synspunkt, som bl. a. vidner om, at han står ved det, han har sagt både ved behandlingen af de to lovforslag og til pressen. Det er der heller ingen i dette ting der har tvivlet på. Men alligevel står det ret klart for os nu, at der virkelig kan herske tvivl om, hvorvidt regeringen har haft bemyndigelse til at gøre det, den har gjort. Det er rigtigt, som det er blevet sagt, at hvis man ikke er jurist, er man ikke i stand til at vurdere, hvordan forholdet er. Tilbage står alligevel, at det må være folketinget, der holder regeringen til ilden om, at den nu overholder visse ting. Det kan ikke være en afgørelse, der skal træffes af domstolene.

Hvis jeg nu skal gennemgå ordfører- og ministersvar, har jeg et par bemærkninger bl. a. til fiskeriministeren, der kom ind på erstatningsspørgsmålet. Man bebrejder mig, at jeg var så svag sidste gang, der var tale om erstatning ved Nordøstatlanten. Det er altid svært at vurdere, om man er stærk eller svag, det skal fiskeriministeren også spekulere på; han har måske også spekuleret på i den forløbne tid, om han var stærk eller svag. Det overlader jeg til ham selv at vurdere. Jeg har måske en anden vurdering. Jeg vil bare sige, at på det tidspunkt var det et spørgsmål, om man kunne bevise, at der var nedgang i fangsterne ved Nordøstatlanten, hvis man indskrænkede tidspunktet for fiskeri. Derfor indgik man på en aftale om, at man dels skulle forsøge fiskeri endnu en sæson, og dels skulle man forsøge at omstille til andet, og det var derfor, man fik det omtalte statslån til rejefiskeri. Jeg vil bare ikke undlade at gøre opmærksom på, at jeg både på møder og andre steder har sagt, at dermed har de bornholmske fiskere ikke givet afkald på erstatningskrav.